

gjort sig en saadan Ueilighed, men snarere antaget Lønmeret ubeseet for ikke at udsætte sig for a blive overrasket ved at jeg kom tilstede.

Mærkeligt er det i ethvert Tilfælde, at Klagerne, uagtet der ved Besigtelsen var adskillige Lønnermænd og flere Arbeidsmænd tilstede, ikke have kunnet fremsjøre Bidner paa Rigtigheden af deres Udsagn med Hensyn til at Lønmer, kasseret af den samlede Kommission, senere paa Dagen ulovligt skulde være bleven antaget i min Fraværelse. Et heller har det været muligt ved et eneste Bidne at faae Bekræftelse paa Klagerens Paastand om, at noget af Kommissionens Medlemmer efter det omtalte Maaltid havde været beruset. Det eneste Bidne, som Klagerne havde kunnet henvise til, var en Arbeidsmand Carl Will, hvis Bopæl ikke har været at opspørge, uagtet Kjøbenhavn's Politi i den Anledning har været tilkaldt.

Angaaende Marstallet for den afholdte Besigtelse, hvorunder disse Misligheder skulde være begaaede, herfter der saaledes stor Uvished, idet Leverandøuren antager, at det var 1865 eller 1866, at den oftere omtalte Madkurv blev indbragt paa Værftet, den ene Klager vakler mellem 1866, 1867 eller 1868, den anden mellem 1867 og 1868. Derimod er der en paafaldende Overensstemmelse mellem de to Arbeidsmænds Udsagn med Hensyn til flere Detailler, som kun er bevaret i deres Sukommelse, da det, som tidligere ansørt, maa formodes, at de ikke kunne skrive.

I Statsrevisionens Betænkning Pag. 180 anføres, at der mod mig ikke var rettet nogen Beskyldning for at have taget Deel i den saakaldte Middag, som af Leverandøuren blev tilbudt Kommissionens Medlemmer og min Protest derimod i Skrivelse af 30te Juni 1873 til Chefen for Dr. Logsværket betegnes som aldeles overflødig. Jeg skal i den Anledning bemærke, at der blandt de Papirer, som ved Skrivelse af 28de Juni s. A. tilfældes mig, fandtes det tidligere omtalte Brev fra forhenværende Folkethingsmand N. Hansen til Marineministeriet. I dette Brev anføres: . . . „at Besigtelseskommissionens Formand efter den nydte, paa Pladsen udbragte Middag udeblev fra Besigtelsen“ . . . og da herved en Udtalelse om Beskyldningen i dette Brev blev mig affordret, var jeg jo ligefrem henviist til at protestere mod den i Brevet klart formulerede Beskyldning for at have deltaget i Maaltidet, som herved faaer Udsendte af at have været Midlet til at faae Formanden fjernet.

Der anføres i Betænkningen: „Det er dernæst uimodsagt fra de forskjelligste Sider omtalt som noget, der oftere hændte, at Officøren forlod Besigtelsen, og at denne alligevel forfattedes.“ Jeg skal i den Anledning bemærke, at det ikke blot er „uimodsagt“, men endog af mig selv fremsat i Retten, og jeg skal derhos tilføje, at det kun er skeet for at varetage andre tjenstlige Pligter, som ikke taalte at udsættes, dog altid kun for en kort Tid og i det Hele taget kun meget sjældent i Forhold til det store Quantum Lønmer, der er blevet besigtet af Kommissioner, hvis Formand jeg har været. Hvad der derimod ikke er meddelt i Betænkningen, uagtet det af mig er ansørt og bekræftet af flere af de Uafhørte, er, at jeg ved min Tilbagekomst bestandig har taget i Diejen og gjennemgaaet alt det Lønmer, som under min korte Fraværelse har været besigtet af Kommissionens øvrige Medlemmer, og at det ogsaa har været Tilfældet ved den omhandlede Leilighed, synes jo endog at fremgaa af Arbeidsmand Ducks Udsagn ved Forhøret den 28de Juli 1873, i hvilket han forklarede, at han saae mig, da jeg kom tilstede, tale med de andre af Kommissionens Medlemmer, og at denne Samtale forfattedes herne ved det først besigtede Lønmer, som laae i Nærheden af Skuur Nr. 1. Resultatet af Besigtelsen var, at alt Lønmeret, o: Bjeller, Pahlholte og adskilligt Brugs Lønmer, blev antaget.

Jeg fastholder saaledes fremdeles min Paastand om at have antaget eller forkastet ethvert Stykke Lønmer ved min personlige Nærværelse og hævder, at Intet er fremkommet til Bevis mod denne Paastand.

Statsrevisionen siger Side 181, at Generalauditeuren og derefter, som det synes, ogsaa Ministeriet ikke med god Grund have beroliget sig ved den Hypothese, at de fleste Angivelser heroe paa den Misforstaaelse fra Arbeidernes Side, at disse feilagtig have antaget en foreløbig Forbigaaelse af Bjeller for en endelig Raskation. Forsaavidt Statsrevisionen ikke vil tillægge den af mig gjorte Bemærkning om, at alt antaget Lønmer fik fortløbende Numere, efterhaanden som det antoges, hvorfor jeg saameget lettere vilde være bleven opmærksom paa det Spring i Numrene, som en Untagelse under min Fraværelse vilde medføre, nogen som helst Betydning, idet et saadant Spring i Numerfølgen ogsaa vilde fremkomme ved foreløbig oversprungne men senere antagne Bjeller, skal jeg tillade mig at anføre, at dette Sidste er ganske rigtigt, men Meningen med den af mig gjorte Bemærkning er ogsaa kun den, at da Spring i Numerfølgen ikke foretages uden af særlige Grunde, vilde det have været en meget driflig Fremgangsmaade af dem, som formenes at have begaaet de omhandlede Misligheder, og jeg er derfor saa meget mere overbevist om, at disse ikke kunde have undgaaet min Opmærksomhed.

Den ommeldte „Hypothese“ er forøvrigt ligefrem givne ved det under Forhørene Oplyste. Det maa nemlig erindres, at Ingen af de to Klagerere have udsagt, at det af noget af Com-